

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ȘCOALA IEPURĂȘILOR

GOANA DUPĂ OUL DE AUR

EDITURA
UNICART

Cuprins

Clasa de Iepurași de Paște 3

Testul de curaj 15

Max, pilot de teste 26

Oracolul-morcov 39

Capcana pentru iepuri 50

Piatră peste piatră 62

Atenție, cad vulpi! 73

Evadarea de noapte 84

Iepurele fals 92

Lupta pentru Oul de Aur 99

Max, Iepuraș de Paște 110

Clasa de Iepurași de Paște

– Poate dacă m-aș ridica pe vârfuri? sugeră Emmi, încercând să pară cât mai înaltă.

Ernst, cel mai bun prieten al ei, clătină din cap.

– Știe și el asta.

Dezamăgită, Emmi își lăsă umerii în jos. Apoi începu să vocifereze:

– Dar e nedrept! Pot să fac tot ce e nevoie! Aș fi un foarte bun Iepuraș de Paște!

De la distanță, se auzi clopoțelul sunând. Ernst clipi, tresărind.

– Haide, o să întârziem! o îndemnă el.

Emmi era încă supărată.

– Doar pentru că sunt un pic prea scundă...

Emmi și Ernst erau elevi ai Școlii Iepurașilor. Acolo învățau tot ce se putea și tot ce era nevoie ca să poată deveni Iepurași de Paște pricepuți. În fiecare an, chiar

înainte de sărbătoare, cei mai buni elevi erau aleși să dea un examen. Dacă treceau, din acel moment aveau voie să fie Iepurași de Paște și să ascundă ouă colorate pe care să le caute copiii.

Emmi exersase mult și învăța din greu, era bine pregătită și dornică să ia examenul. Dar era prea mică. Era mai mare decât Ernst, dar nu destul de înaltă ca să poate fi Iepuraș de Paște. Pentru că era nevoie de o anumită înălțime, care fusese atent și exact măsurată.

– O să fii destul de mare anul viitor, încercă Ernst să o consoleze.

Dar Emmi nu voia să aștepte atât de mult. Ea își dorea să intre deja în clasa de Iepurași de Paște. Îi lipseau doar câțiva centimetri... Ce putea face? Se gândi și se tot gândi și, brusc, îi veni o idee!

Își scoase clama de la breton, își legă moțul cu un elastic de păr și îl smotoci bine, astfel încât părul să-i stea în sus. Așa, ar trebui să fie suficient. Se întoarse spre Ernst și îl anunță veselă:

– Acum să vină să mă măsoare! Sunt destul de mare!

Pe chipul lui Ernst se citea îndoiala. Nu credea că profesorul Înfumurici s-ar fi lăsat păcălit. Doar dacă s-ar întâmpla din nou să nu-și găsească ochelarii, ceea ce era un lucru obișnuit la el. De obicei, îi avea pe frunte și mereu uitase că se aflau acolo.

Înfumurici nu era doar profesor la Școala Iepurașilor, ci și bunicul lui Emmi.

Clopoțelul sună tot mai tare și mai tare. Emmi și Ernst se văzură nevoiți să se grăbească, așa că porniră în galopul iepurașilor.

Zona unde trăiau Iepurașii de Paște era înconjurată și păzită de un imens gard de trandafiri, pe deasupra căruia nu se vedea nimic în afară. Altfel, ar fi observat că vulpoiul Ferdinand și frații lui, Lorenz și Bruno, se cățăraseră într-un copac din apropiere.

Micul Ferdinand meșterea tot timpul capcane pentru iepuri, dar nu le putea testa niciodată, pentru că nu existau iepuri în afara gardului de trandafiri. Dacă s-ar fi întâmplat ca un iepuraș curios să țopăie în calea lui, dorea să fie pregătit. În acel moment aranja o capcană cu lațuri. Lorenz îl ajuta să fixeze un capăt al frânghiei în copac, în

timp ce Bruno lega celălalt capăt, care se afla pe pământ, de o praștie.

Dar frații lui Ferdinand nu erau niște vulpoi din aceia isteți și pricepuți. Lorenz, un lungan stângaci, se încurcă fără speranță în frânghia din copac și reuși să se lege singur. Bruno cel gras încă nu dăduse de capăt nodului. Ferdinand îi certă și apoi se urcă el însuși în copac, să-l elibereze pe Lorenz din strânsoarea frânghiei.

Emmi și Ernst ajunseră la intrarea în Sala Sfântă. Trapa prin care intraseră sub pământ îi dusesese într-o sală mare, magnifică, unde se păstra cea mai mare comoară a Iepurașilor de Paște: Oul de Aur.

Cei doi răsuflau cu greutate. Profesorul Înfumurici îi aștepta nerăbdător în fața intrării. Emmi și Ernst erau ultimii. Le aruncă doar o privire, iar Ernst se strecură grăbit spre ceilalți iepurași, care ședea deja pe banchete. Însă Emmi se opri o vreme și se bucură de atmosfera solemnă a Sălii Sfinte. Soarele lumina încăperea printr-un tavan de sticlă, sub care era așezat Oul de Aur, ascuns încă sub o pânză.

Plină de alean și puțin geloasă, Emmi se uită la Anton, la Luise și la gemenii Rudi și Otto, care stăteau unii lângă alții, cu ochii strălucitori și chipurile luminate, în așteptarea momentului. Era o zi specială pentru cei patru: li se permisesese să participe la examenul pentru Iepurași de Paște.

Emmi oftă. Ce n-ar fi dat să stea și ea lângă ei!

Se simți împinsă ușor și gândurile îi fură întrerupte.

Bunicul ei se aplecă spre ea.

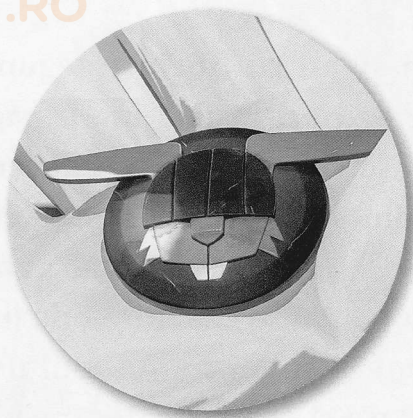
– Emmi, ai o treabă de făcut! zise el, dându-i un ciocan.

Ce bucurie! Avea voie să bată gongul! Emmi oftă din nou scurt, apoi alergă rapid și își luă poziția, gata să-și îndeplinească datoria atunci când avea să sosească Madame Hermine. Și iată că în sală intră bătrâna iepuroaică, mergând cu pași maiestuoși! Madame Hermine era Gardianul și Stăpâna Oului de Aur, se bucura de abilități extraordinare, iar iepurașii aveau un mare respect pentru ea.

Un murmur de uimire trecu printre bănci. Emmi lovi încet gongul.

Madame Hermine se îndreptă spre Oul de Aur și luă un bol în care fumega ceva. Când fumul parfumat începu să umple încet sala, vorbi și bătrâna.

Testul de curaj

Departe de Școala Iepurașilor, în mijlocul unui sens giratoriu, Max, iepuraș de oraș, se trezi în micul său apartament subteran. Se întinse și se tot întinse, sări din pat direct la duș, apoi își dădu cu deodorant și îl puse în buzunarul de la pantaloni. În fine, își făcu frizura cu o doză generoasă de gel de păr și își puse căciula de lână.

Max se uită în oglindă, își luă înfățișarea cea mai grozavă și zâmbi în sinea lui. Îi plăcea ce vedea. Ziua putea începe!

Urcă la suprafață și se bucură de atmosferă: traficul era asurzitor, mașinile claxonau, iar aerul era plin de miros de eșapament, de cartofi și cârnați prăjiți. Se auzeau zgomete înfundate și oameni vorbind. Da, asta era lumea lui, aici se simțea bine!

Max își făcu drum spre prietenii lui, Atze și Ron. Traversă strada repede, țopăind, merse pe lângă magazine, luă un

măr de pe un stand cu fructe și legume și mușcă din el cu bucurie. Se opri în fața unui magazin de jucării, unde era o masă cu produse la reducere. Îl captivase o mână făcută din *slimy*. Trase de mâner, iar mâna lipicioasă zbură prin aer și ateriză pe un panou care zăcea pe podea. Bucățița de hârtie se prinse de jucăria lipicioasă, iar mâna reveni la el. Max rânji mulțumit. Mâna *slimy* era grozavă! Puse și mâna, și fluturașul în buzunar, pe ascuns, apoi continuă să ȝopăie mai departe, bucuros că nu-l văzuse nimeni.

Dar nu era adevărat. Un iepure înalt și amenințător îl observă pe Max și îl urmări. Era supranumit Șefu' și era liderul îngrozitoarei „bande de iepuri nebuni”...

Când Max ajunse la locul obișnuit de întâlnire, Ron lenevea la soare. Lângă el, din coșul de gunoi răsări spinarea altui iepure, și anume a lui Atze.

– Salutare, fraților! își întâmpină Max prietenii.

Atze ieși din gunoi cu un castron de chipsuri.

– Max! Care-i treaba?

Max ridică fluturașul.

– Mergem la cumpărături? Avem nevoie de ȝoale noi.

Atze și Ron se uitară curioși la foaia de hârtie.

– Cool, aprobă Atze din cap. Dar de unde bani?

